

Τι θα γίνει με την “διδασκαλία” της εμετικής παιδευαστίας στα σχολικά βιβλία;

Γράφει ο Δημήτριος Νατσιός, Μέλος του ΙΗΑ.

Πιάνουμε τις μύτες μας από τις αναθυμιάσεις και την δυσωδία. Ξεβράζονται σωρηδόν οι διαστροφές θεατρανθρώπων, όπως αυτάρεσκα αυτοχρίζονται. Μαγαρίζονται και οι λέξεις. Τι σχέση έχουν αυτοί οι άνθρωποι με το θέατρο, όπως μας το παρέδωσαν οι αρχαίοι, και κυρίως με την αποστολή του; Το αρχαίο κράτος, η «πόλις», όπως έλεγαν, σκοπό είχε την διαπαιδαγώγηση και την βελτίωση των πολιτών, αλλιώς ξέφευγε από την αποστολή του. Γράφει ο Πλάτων «Πολιτεία τροφή ανθρώπων εστί, καλή μεν αγαθών, η δ' εναντία κακών». (Μεν. ΙΙΙ-238 C). Δηλαδή: Η πολιτεία είναι τροφός των ανθρώπων. Το καλό πολίτευμα, κάνει τους πολίτες αγαθούς, το κακό πολίτευμα εκφαυλίζει τους πολίτες. Το ίδιο ίσχυε και για τα γράμματα και τις τέχνες. Ο Αριστοφάνης στους «Βατράχους» του(στ. 1054), ρητώς μας βεβαιώνει ότι ο ποιητής είναι παιδαγωγός των ωρίμων, όπως ο δάσκαλος των μικρών παιδιών. «Τοις μεν γαρ παιδαρίοισιν εστί διδάσκαλος όστις φράζει, τοίσιν δε ηβώσι οι ποιηταί». Η τέχνη η κλασσικά εξευγενίζει. Και πρωτίστως αυτόν που την υπηρετεί. Ο ποιητής, ο γλύπτης, ο ζωγράφος, ο φιλόσοφος, ο πολιτικός, θεωρούνταν και έπρεπε να είναι παιδαγωγοί του λαού. Το θέατρο, εν προκειμένω, ήταν σχολείο του λαού. Οι επιγραφές των χορηγικών τριπό-

δων, έλεγαν: «Σοφοκλής εδίδασκεν», «Αισχύλος εδίδασκεν». Τα δράματα τότε «εδιδάσκοντο» και δεν «ανέβαιναν», όπως λέμε σήμερα. (Ο μεγαλύτερος «σκηνοθέτης», τραγικός ποιητής όλων των αρχαίων ελληνικών εποχών, ο Αισχύλος, ζήτησε να γραφεί στον τάφο του επίγραμμα, το οποίο είχε συνθέσει ο ίδιος. Δεν καυχάται για την μεγαλειώδη τέχνη του, αλλά διότι έλαβε μέρος στην μάχη του Μαραθώνα-«αλκήν δ' ευδόκιμον Μαραθώνιον άλσος...»). Τι σχέση έχουν εκείνοι οι μεταξένιοι, ανθρωποπλάστες καλλιτέχνες, με την πλειονότητα των τωρινών ανισόρροπων τυχοδιωκτών, που «ανεβάζουν» στην σκηνή, μαζί με την κακογουστιά τους, και τις κτηνώδεις ορέξεις τους;). Ξεβράστηκαν τελευταία υποθέσεις παιδεραστίας, βιασμών και βιαιοπραγίας από «θεατρανθρώπους». Στο άκουσμα τέτοιων φρικτών πράγματι ειδήσεων, η οργισμένη αντίδραση του κόσμου συνοδεύεται με προτροπές ποινών όπως: κρέμασμα, εκτελεστικό απόσπασμα, ευνουχισμός και πολλά άλλα που δεν μπορούν να καταγραφούν...

Όμως, γιατί δεν υπάρχει καμμία αντίδραση, όταν σε σχολικά βιβλία προωθείται και διαφημίζεται, αυτό που όλοι μετά βδελυγμίας καταδικάζουν; Γιατί δεν ασχολείται κανείς με τα σχολικά βιβλία που «διδάσκουν» το εμετικό έγκλημα; (Το έχω ξαναγράψει και ξανατονίσει ότι όλοι οι ειδικοί και επιστήμονες που ασχολούνται με την γλώσσα και την διδακτική της, γνωρίζουν πως δεν υπάρχουν αθώα παραμυθάκια και ότι κάθε γλωσσικό κείμενο-κυρίως αυτά που απευθύνονται σε ανώριμα του Γυμνασίου ή αθώα παιδιά του Δημοτικού-ακόμα και ένα πρόβλημα μαθηματικών, προάγει συγκεκριμένες αξίες και στάσεις ζωής). Συγκεκριμένα, για του λόγου το αληθές, παραθέτω κείμενο, το οποίο περιέχεται στο «τετράδιο εργασιών» του μαθήματος «Νεοελληνική Γλώσσα», Α' Γυμνασίου (σελ. 16). Δηλαδή απευθύνεται σε παιδιά 12-13 ετών, που μόλις εγκατέλειψαν το δημοτικό σχολείο. Τίτλος του «Οσάκις». Υποτίθεται ότι αποσκοπεί στην γλωσσική και πνευματική καλλιέργεια μαθητών της Α' Γυμνασίου:

«Ο καθηγητής της φιλολογίας έριχνε κάθε μέρα το μπαλάκι. Όλη η τάξη το έπιανε σαν ένα γαργαλιστικό μήνυμα. Το πετούσε ο ένας στον άλλον. Χαράς ευαγγέλια. “Οσάκις...” άρχισε τη φράση του ο φιλόλογος.

“Ναι. Ναι. Ο Σάκης! Ο Σάκης!” φώναζαν όλες μαζί οι μαθήτριες γελώντας. Κι ο καθηγητής τρελαινόταν. “Οσάκις...” επαναλάμβανε τονίζοντας τη

λέξη σαν να έλεγε “σκάστε”. “Ο Σάκης! Ο Σάκης!” ακουγόταν πάλι από κάτω και το γέλιο έδινε κι έπαιρνε.

Ο καθηγητής δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ποιες από τις μαθήτριες ήταν οι δράστες. Η λέξη – μπαλάκι κυλούσε ακαριαία σε κλάσμα δευτερολέπτου μέσα από τα χείλια τους που ήταν κρυμμένα στο κάτω μέρος του σκυμμένου τους κεφαλιού. Νόμιζε πως απλώς επαναλάμβαναν τη λέξη. Πως τις ερέθιζε αυτή η λέξη. Δεν ήταν όμως έτσι. Άλλο πράγμα το “Οσάκις” κι άλλος άνθρωπος “ο Σάκης”.

Ο Σάκης ήταν ηλεκτρολόγος με μαγαζί. Μεγαλύτερός τους, 20 με 25 ετών. Τα είχε φτιάξει με την Αλέκα. Μια από τις μαθήτριες της τάξης. Ψηλή κι αδύνατη, με κοντά ξανθά μαλλιά και μεγάλα καστανά μάτια, μακρύ λαιμό και μακριά χέρια και πόδια, κάπως ξερακιανή, αλλά ζόρικη. Στα 15-16, όπως όλες τους. Η πρώτη που έβγαине ραντεβού μήνες τώρα. (σσ. Δηλαδή από το Δημοτικό διατηρούσαν σχέση.). Ο Σάκης την περίμενε το μεσημέρι στην άλλη γωνία κι οι άλλες μαθήτριες έτρεχαν από πίσω της να τον δούνε. Τα σχόλια έδιναν κι έπαιρναν. Ήταν ο πρώτος έρωτας της τάξης.

Ο καθηγητής φώναξε την πρώτη μαθήτριά, τη Μαρία, στο γραφείο του και τη ρώτησε. “Τι συμβαίνει με το “Οσάκις”; Γιατί αυτή η αντίδραση;”.

“Δεν ξέρω, κύριε. Στο δικό μου θρανίο δεν ξέρουμε τίποτα. Το πήραν έτσι φαίνεται και το διασκεδάζουν”, του απάντησε. Ρώτησε κι άλλες μαθήτριες. Μερικές δεν κρατήθηκαν και γελούσαν. Ο καθηγητής προσπάθησε να βγάλει από το λεξιλόγιό του τη λέξη “Οσάκις”. Αυτή όμως αντιστεκόταν. Του έβγαине αυθόρμητα, έστω και με κάποια καθυστέρηση. Τότε, όμως, γινόταν πανζουρλισμός. Σαν να την είχε στερηθεί η τάξη και ξεσπούσε “Ο Σάκης! Ο Σάκης!”, φώναζαν ακόμα πιο δυνατά και γελούσαν με την καρδιά τους. Γιατί ήταν υπόθεση καρδιάς και όχι γραμματικής».

Ερωτώ: Τι διαβάζουμε εδώ; Περιγράφει ή δεν περιγράφει το κείμενο αποπλάνηση ανηλίκου;

Ερωτώ: Όπως παρουσιάζει το κείμενο αυτήν την σχέση, σαν κάτι το φυσιολογικό, το ακίνδυνο, δεν αποτελεί έμμεση παρότρυνση για επιδίωξη τέτοιων καταστρεπτικών σχέσεων; Μπορείς να περιγράψεις με χαζοχαρούμενο τρόπο μια τέτοια κατάσταση; Ποιος γονέας θα ανεχόταν η κόρη του «να βγαίνει ραντεβού» με εικοσιπεντάχρονο; Δεν πρόκειται για ύπουλη εξύμνηση

της παιδευαστίας, του σιχαμερού αυτού εγκλήματος, για το οποίο ανατριχιάζουμε όλοι και στο άκουσμά του μόνον;

Και κάτω από το κείμενο «καμαρώνει», για εμπέδωση προφανώς, η εξής κρυνιοκενής ερώτηση: «Γιατί γελούσε η τάξη, όταν ακουγόταν η λέξη Οσάκιν στο κείμενο». Τι θα απαντήσει το παιδί σε μια τέτοια «παραλυμένη» ερώτηση; Καμμία καταδίκη ή απόρριψη της σχέσης του 25χρονου Σάκη με την 12χρονη μαθήτρια. «Εξαιρετικά» μαθήματα από το υπουργείο, που επιμένει να ονομάζεται Παιδείας!

Κατά τα άλλα το υπουργείο εισάγει την σεξουαλική αγωγή από το νηπιαγωγείο ακόμη. Από την μια αιχμάλωτα, εξαρτημένα τα παιδιά από τις νέες τεχνολογίες και το διαδίκτυο, στα οποίες έχουν δοθεί μεσιανικές διαστάσεις. Από την άλλη σεξουαλικές αγωγές, που ουσιαστικά είναι πυρήνας πρόωρης αποαθωοποιήσεως, πράγμα καταστρεπτικό για την εύθραυστη ψυχική υγεία τους. Χώρος για την χαρά της μελέτης, του ευλογημένου κόπου που προσφέρει η πάλαι ποτέ ηλιόλουστη ελληνική Παιδεία, δεν απομένει.

**Δημήτριος Νατσιός.
Δάσκαλος – Μέλος του ΙΗΑ.
Κιλκίς.**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

[International Hellenic Association](https://professors-phds.com/)

Πηγή : <https://professors-phds.com/>